

107. En sjömans klagan.

Ack, jag som män-ga and-ra på ha-vel vand-ra må, Så
 långt i-från min hem-ort på o-ce-a-nen blå. Bland
 främ-man-de na-tio-ner jag sö-ka skall mitt bröd, För-u-tan
 någ-ra vän-ner, som trös-ta i min nöd, i min nöd.

2. I sällskap har jag vandrat med engels-5. Jag kan ej rätt uttala hur ledsen jag
 männen här, då blev,
 Och afrikanska negrer. som jämt mitt Jag tänkte på de orden som bror min
 sällskap är. till mig skrev.
 Därtill med spanjorer, portugiser ock- Jag läste alla breven. som jag från
 så, henne fått,
 Ja, alla slags nationer under himme- Där tydligt stodo orden: »Du har mitt
 len den blå. hjärta fått.»

3. När jag från hemmet reste, en vän jag6. Hur jag mig nu skall trösta det vet
 hade kär, allena Gud!
 Och henne i mitt hjärta än varje dag När jorden börjar grönska, då vill jag
 jag bär, åter ut,
 När stormarna de ryta och sjön mot På oceanen blå, på naturens stolta
 skeppet slår, fält.
 Min tanke då till vännen i lilla hyd- Min lott är så utfallen, att jag har så
 dan går! det ställt.

4. På resa till Ostindien från England vi7. Men jag har så beslutat i denna vin-
 gick, terns tid,
 Då brev ifrån min broder på samma Att aldrig skall en flicka nu mera nar-
 dag jag fick. ra mig!
 Han skrev: »Min gode broder jag dig Ty flickors kärlek varar ju blott en
 berättla kan, månads tid,
 Att flickan din har tagit en annan Och är man längre borta, så ha de
 fästeman! ändrat sig.

8. Nu har jag så beslutat i dessa vinter-
 dar.
 Och därför tar jag hyra. till Göteborg
 jag far.
 Ty jag vill se och skåda ännu en gång
 min mor.
 Så ock min käre fader, min syster och
 min bror.